

Kapitola 9

LUENDORFF PROHRÁVÁ VÁLKU A VINÍ Z NEÚSPĚCHU ŽIDY

Walther Rathenau byl synem významného židovského podnikatele Emila Rathenaua, zakladatele firmy Allgemeine Electricitäts-Gesellschaft (Všeobecná elektrická společnost), známé pod zkratkou AEG. Během první světové války Walther Rathenau přesvědčil ministerstvo války, aby založilo oddělení surovin, které potom sám vedl. Rathenau sehrál v německém válečném úsilí zásadní roli. Působil jako vůdčí duch při vývoji surovin, jejichž dostupnost ohrožovala britská blokáda, a ve využívání materiálů získaných z okupované Belgie a Francie. Ani jeho vlastenecká služba národu ho však v následujících letech neměla ochránit před vzrůstajícím antisemitismem.

Navzdory hrdinským snahám lidí jako Walther Rathenau dodávat německé armádě materiál a zásoby nebylo možné snášet nekonečné požadavky Ludendorffovy války. Ve Spojených státech se hlásilo do armády stále více dobrovolníků. Nejpoblárnější veřejný činitel ve Spojených státech, Theodore Roosevelt, ztratil v leteckém souboji proti Němcům svého syna Quentina a nyní dělal, co mohl, jen aby sehnal podporu pro odvod.

Quentin, krátkozraký mladík s nemocnými zády, by za normálních okolností nebyl vůbec odveden. On však využil všech rodinných konexí a vstoupil do letectva. Připadlo mu nemorální držet se od války dál a žít v luxusním Harvardu se svou snoubenkou Edith Whiteyovou, dcerou z multimilionářské rodiny, zatímco ostatní mladíci slouží vlasti. Otec Quentini pomohl do skvělé letecké perutě, kde si mladý Roosevelt díky své kuráži získal mnoho přátel. Říkalo se o něm, že stejně jako otec to s odvahou přehání, a přátelé se obávali, že až příliš ochotně riskuje.

Během prvního měsíce na frontě Quentin sestřelil první německé letadlo a všechno probíhalo hladce. O měsíc později však sám narazil na sedm německých letadel najednou. Zaútočil a do obličeje ho zasáhly dvě kulky. Za několik sekund se jeho letadlo zřítilo. Letecká kariéra Quentina Roosevelta trvala osm týdnů.

Služebnictvo v Bílém domě bylo zdrcené. Členové ochranky s láskou vzpomínali, jak na ně Quentin ještě jako chlapec se svými kamarády, takzvaným Gangem z Bílého domu, útočil sněhovými koulemi, a oni nikdy neviděli, odkud sněhové koule létají.

Jeden člen stráže zavzpomínal na to, jak si Quentin dělal starosti kvůli náladě svého nemocného bratříčka a jak zapojil personál, aby mu ho pomohl rozveselit. Společně naložili do výtahu rodinného miláčka, poníka Algonquina, a přivedli ho do chlapcovy ložnice, aby ho překvapili.

Jiný člen stráže vzpomínal, jak se Quentin jako malý chlapec spřátelil se synkem člena personálu a vůbec mu nevadilo, že jeho kamarád je černý. Dnes by to možná nikoho nepřekvapilo, ale na počátku 20. století šlo o bezprecedentní přístup. Quentinova smrt Roosevelta vyburcovala. Tento hrdina z války proti Španělsku začal objíždět Spojené státy a sháněl podporu pro válku proti Německu.

Němci se zoufale snažili zamezit prudké americké odezvě. Pokusili se Quentinovu smrt pozitivně využít a pověřili tisíc

vojáků, aby Rooseveltovu synovi uspořádali pohřeb se všemi poctami. Napsali o něm úlisně oslavné prohlášení. Jenže pak to všechno pokazil neznámý německý voják, který vyfotil mrtvého Quentina, jak leží rozvalený v agonii vedle svého pomačkaného letadla. Ze snímku vytvořil pohlednici, kterou s velkým ziskem prodával všude, kde mohl. Veřejnost v zemích Dohody byla otřesená snahou vydělat na utrpení mrtvého mladíka. Pobouřilo to zejména Američany.

V roce 1918, posledním roce války, ztratil Ludendorff víc než milion mužů, a to včetně nesčetných dezertérů, kteří se ukrývali v lesích nebo uprchli do Nizozemska, včetně sebevražd na bojišti a vojáků, kteří se zbláznili a museli být umístěni do ústavů. Němci z mnoha odvětví uvedli, že v té době pro ně byl život „nekonečným sledem hrůz“. Pacifisté byli toho názoru, že protahovat válku je horší než přijmout „konec plný hrůz“. Jídla bylo tak málo, že když se noví branci hlásili k výcviku, často hned první den omdlávali při manévrech.

Německé námořnictvo, které pomohlo rozpoutat válku tím, že znepokojilo Brity rostoucí velikostí flotily a agresivními výroky svých admirálů, se ocitlo na pokraji vzpoury. Flotily se rychle šířily hrozné zvěsti, že skleslí němečtí admirálové vyšlou námořnictvo na moře, aby se postavilo Britům v poslední zoufalé bitvě. Němečtí námořníci nechtěli mít nic společného se střetem s námořní silou, již pokládali za nejlepší na světě. Buřičští námořníci sepsali manifest prohlašující: „Vyslání této flotily bude zamezeno.“ Věděli, co by se stalo, kdyby na britské námořnictvo zaútočili.

Mezitím se britská blokáda utahovala jako sevření krajty a drtila Německo nedostatkem potravin a surovin. Země už nemohla déle vydržet. Ludendorff odvedl do armády příliš mnoho sedláků, zkonfiskoval příliš mnoho chemikálií potřebných k výrobě hnojiv a zabil při svých ofenzivách příliš mnoho Němců. Německé statky skomíraly.